

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA UVÁDÍ HRU SOUČASNÉ ČESKÉ DRAMATIČKY
ZE ŽIVOTA ANGLICKÉ SPISOVATELKY

Zahrada Jane Austenové

JAK NALOŽIT S PLODY SVÉ ZAHRADY I VLASTNÍHO ŽIVOTA? ROMÁNY. VÁŠEŇ. JABLKA. PSANÍ.

NAPSALA LENKA LAGRONOVÁ

REŽIE RADOVAN LIPUS

HRAJÍ

MARIE MÁLKOVÁ, APOLENA VELDOVÁ, LUCIE ŠTĚPÁNKOVÁ

Drazí v Kristu, moji spolupracovníci, chodící do církve pravidelně i nepravidelně, znám vás i neznám, stejně jako vy mě. Taky se tvářím, že jsem v po-

řádku a že to zvládám, a opravdu se to ještě dá unést, ale když se někdy pod tou náloží hroutím, odbydu si to doma, mám však sestřičku z církve, se kterou se můžu modlit, která je schopna o mém soukromí nemluvit. A to bych přála každému z vás, aby měl někoho na sdílení.

Co se týče návštěvy kostela v neděli, tak si odnáším střípek, který už na schodech ztrácím, (a není to vina duchovního), přesto mám očekávání, jak by měly věci vypadat a fungovat u ostatních a méně už u mě samotné. Můj obraz o mně je dost rozostřen a to je můj největší problém. Pohled do vlastního nitra je důležitější, než se zabývat tím, co je vidět navenek. Ale, moji milí, pracuji na tom!

Také mě trápí, že neumím tak docela udržet svěřené problémy druhých, a občas se „sdílím“ s někým dalším o tom, co se mě tak úplně netýká. Přitom já samotná to nesnáším... Tak to je taky moje další práce do nového roku. Já vím, ono to vypadá, že si málem ani nemáme o čem povídat, ale skutečnost je někde jinde. Sdílejme se, jak Pán Bůh jedná v našich životech, co všechno od Něj máme a radujme se z toho.

Z vlastní zkušenosti vím, že svěřené těžkosti pomáhají k tomu, že se nám naše osobní trápení stane snesitelnějším a dostane se nám úlevy. Jaký je tedy smysl sdílení, které člověk v těžkostech tak moc potřebuje? Právě v takových chvílích potřebujeme společnou modlitbu, vědomí, že druhý se mnou soucítí, připo-

mene nám naději, kterou máme v Kristu a spoustu dalších věcí. Máme také dary Ducha svatého, které je potřeba si připomínat, sloužit si jimi navzájem a rozvíjet je. Bratr farář nám to může vysvětlit mnohem lépe, než já.

Bůh k nám mluví stále, nejen v kostele, připomíná nám co je zapotřebí, stačí se k tomu jen ztišit, dotazovat se, vnímat všechny dobré věci, které pro nás připravil. Omlouvám se, pokud máte to, o čem mluvím, za samozřejmé. Je jistě mezi námi mnoho nenápadných, skromných i statečných bratří a sester, kteří tímto žijí, obětující se a soucitných.

Doba po vánocích nám může připadat tak nějak vyprázdněná, všechno jsme si splnili, dárky rozdali, na váze přibrali, z peněz se již vydali, ale možná jsme chtěli víc! Třeba vánoce prožité s Bohem, víc zakoušet jeho odpouštějící milost a chodit v ní po celý rok, nejenom o svátcích. A jak na to?

Třeba i podle toho, co kdysi napsal Benjamin Franklin (je to na mě jako ušité): „Rozhoduji se, že nebudu o nikom mluvit špatně, a to ani tehdy, kdyby to měla být pravda. Budu se pokoušet omlouvat chyby, ze kterých jsou druzí obviňováni, a říkat o nich jenom dobré, při každé vhodné příležitosti, a nebo raději mlčet.“

S pozdravem Božího pokoje vaše

Šárka Hájková

MODLITBA NA NOVÝ ROK

Bud' pochválen Pane, za nový rok, jenž tiše vchází,
za novou šanci stát se trochu lepším,
i když vím, že zas a znovu zhřeším,
chci, aby touha po lásce k mým bližním nestala se frází.

Amen

NEDELE V LEDNU

Nový rok – Jména Ježíš pátek 1. ledna

Chci tě vyvyšovat, Bože můj a Králi, tvému jménu dobrořečit navěky a navždy. Po všechny dny ti chci dobrořečit a tvé jméno chválit navěky a navždy. (Žalm 145,1–2)

První čtení: Skutky 4,8–12

Druhé čtení: Filipským 2,5–13

Evangelium: Lukáš 2,15–21

Zjevení Páně (Epifanias) středa 6. ledna

Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva. (Žalm 72,1–2)

První čtení: Izajáš 60,1–6

Druhé čtení: Efezským 3,1–12

Evangelium: Matouš 2,1–12

Zrod Církve československé husitské pátek 8. ledna

Běda vám farizeům! Odevzdáváte desátky z máty, routy a ze všech zahradních rostlin, ale nedbáte na spravedlnost a lásku, kterou žádá Bůh. Toto bylo třeba činit a to ostatní neopomíjet. Běda vám farizeům! S oblibou sedáte na předních místech v synagógách a líbí se vám, když vás lidé na ulici zdraví. Běda vám! Jste jako zapomenuté hroby, po nichž lidé nahoře chodí a nevědí o nich. (Lukáš 11,42–44)

První čtení: Ámos 5,21–25

Druhé čtení: Římanům 13,11–14

Evangelium: Matouš 10,16–33

I. neděle po Zjevení – Křtu Páně 10. ledna

Hospodinův hlas burácí nad vodami, zahřímá Bůh slávy, Hospodin nad mocným vodstvem. (Žalm 29,3)

První čtení: Izajáš 43,1–7

Druhé čtení: Skutky 8,14–17

Evangelium: Lukáš 3,16–17.21–22

II. neděle po Zjevení 17. ledna

Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějте žalmy, přemýšlejte o všech jeho dívech. (Žalm 105,1–2)

První čtení: Izajáš 62,1–5

Druhé čtení: 1. Korintským 12,1–11

Evangelium: Jan 2,1–11

III. neděle po Zjevení 24. ledna

Pro spravedlivého je zaseto světlo, radost pro ty, kteří mají přímé srdce. Radujte se, spravedliví, z Hospodina, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost! (Žalm 97,11–12)

První čtení: Nehemjáš 8,1–3.5–6.8–10

Druhé čtení: 1. Korintským 12,12–31a

Evangelium: Lukáš 4,14–21

IV. neděle po Zjevení Páně 31. ledna

Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonal's veliké věci. Bože, kdo je tobě roven! (Žalm 71,19)

První čtení: Jeremjáš 1,4–10

Druhé čtení: 1. Korintským 13,1–13

Evangelium: Lukáš 4,21–30

1Sm 2, 18-20.26

Kol 3, 12-17

ev. Lk 2, 41-52

RODINA

Vánoce jsou svátky výrazně rodinného charakteru. Právě svým zacílením na rodinu se výrazně odlišují od jiných svátků v běhu roku a tím získávají na své mimořádnosti. Velikonoce srovnatelný rodinný ráz nemají, třebaže i v křesťanském pojetí Velikonoc je do jisté míry rodinná linka reprezentována vztahem trpící matky a jejího umírajícího syna, v sekulárně slavených Velikonocích se uplatňuje ponejvíce linka partnerská: chlapec si hledá dívku, muž nevěstu, další rodinné vztahy Velikonoce víceméně pomíjejí. Třetí nejdůležitější křesťanský svátek – Letnice, seslání Ducha svatého, žádnou neduchovní alternativu nemá, jeho odraz v sekulární společnosti je nulový a ve svém duchovním poselství pracuje s rodinou pouze v přeneseném významu, totiž: církve jako rodina Božích dětí, nové duchovní společenství těch, kteří uvěřili v Krista. Jestli něco z křesťanských Vánoc splývá i s jejich nenáboženským pojetím, je to právě rodinný rozměr těchto svátků. Že Vánoce jsou oslavou rodinného života, na tom se, samozřejmě až na výjimky v obou táborech, shodnou věřící s nevěřícími. Často diskutovaná krize Vánoc souvisí s neméně probíranou krizí rodiny. Vánoce jsou poměrně přesným ukazatelem stavu a charakteru rodinných vztahů, kterých jsme účastni, ať už jako děti, partneři nebo rodiče. A jak se během života postupně mění naše rodinné role, mění se tím pochopitelně i náš vztah k Vánocům. Jinak jsme je vnímaly jako

děti, jiné jsou, když se stáváme rodiči, a zase jiný charakter Vánoce získávají, když naše vlastní děti dospějí. Církve si těsné spojení Vánoc s rodinným životem odpradáвна uvědomovala, do sledu vánočních dnů proto zařadila jednu neděli jako svátek Boží rodiny. Neděle Boží rodiny je první nedělí po Hodu Božím vánočním. Bezprostřední blízkost tohoto svátku středobodu Vánoc ukazuje, jakou důležitou roli má v Církvi rodina. O rodině se kdysi razilo heslo, že je „základní stavební buňkou společnosti.“ Nejsm si jist původem tohoto sloganu, který mi v paměti utkvěl z doby mého dětství v normalizované společnosti 70. a 80. let minulého století, ale takřka bez výhrad mohu toto, nevím proč stále mi budovatelsky znějící moto, aplikovat nejenom na společenství státní, ale také na společenství církevní. A tady se dostávám k jádru svého sdělení: jestli mě něco opravdu hluboce a vážně znepokojuje v rámci mé vlastní církve, nejsou to ani otázky věroučné, ani organizačně – praktické nebo spirituální, nemám strach o víru své církve, o hloubku zbožnosti v ní praktikujících křesťanů, bojím se však o rodinně pěstovanou víru, kterou by tato církev mohla transparentně dávat najevo v živých společenstvích svých místních sborů. Z Boží milosti vstupuji do třetí dekády duchovenské služby v církvi, sebe stále považuji za člena mladší duchovenské generace, která do aktivní služby vstupovala v polovině 90. let. Za více než dvacet

let, během kterých jsem sloužil v řadě náboženských obcí této církve, nejsem schopen na prstech JEDNÉ ruky spočítat a vyjmenovat celistvé rodiny věřících husitského vyznání, kteří by v místech, kde jsem sloužil nebo sloužím, praktikovali svou víru. Celistvou rodinou mám na mysli základní model, na který odkazuje rodina Ježíšova, tj.: otec, matka, dítě. Mám před očima řadu upřímně věřících, aktivních a praktikujících křesťanů husitského vyznání, ve většině případů však pokaždé někdo chyběl nebo chybí. Nejčastěji chybějí muži svých žen, částí proto, že ženy zpravidla své muže přežívají, ale z velké části také proto, že životní partneři do církve svých protějšků nikdy nedorazili. Po léta tvrdím, že jsme církví zástupné zbožnosti: muži přicházejí bez svých žen, ženy bez svých mužů, děti bez svých rodičů a rodiče bez svých dětí – jeden jediný celistvý trojúhelník: otec, matka, dítě, aby člověk ve své církvi pohledal. Samozřejmě se najdou: rozsetí tu a tam. Jedna trojici jsem zahlédl ve Vrchlabí, druhou v Semilech, třetí až za kopcem v Rokytnici, mám-li vzpomenout na místa, která jsem před lety objížděl. Nebo příklad z místa mé aktuální služby: během jediného dne se v našem sboru sešla společenství vršovických husitů, evangelíků i katolíků. My husité ke svým bohoslužbám, evangelíci k vánoční hře a katolíci k večernímu koncertu hudební skupiny a pěvecké scholy svého kostela. U husitů byla jediná rodinná trojice kompletní, evangelíci svými dětmi zaplnili celé jeviště divadla a katolických rodin bylo večer plné hlediště. Kladu si otázku: dělám ve své duchovenské službě opravdu o tolik

méně, nežli mí ekumeničtí kolegové? Je to skutečně tím, že u nás chybí nedělní škola či rytmické nástroje či písně při bohoslužbě? Vždyť kolik je evangelických sborů bez nedělních škol a kolik katolických kostelů bez rytmizovaných farářů? Přesto v nich najdete víc celistvých i mezigeneračních rodin a rodů, než ve vlastním společenství. Šestnáct let jsem učil náboženství na školách a jenom o jediném dítěti mohu s jistotou říct, že je dnes ve svém sboru praktikujícím křesťanem husitského vyznání. Se stejnou jistotou však také vím, že je ve své věkové kategorii takto v daném místě husitou jediným. Přiznám se, že návod, jak to změnit neznám. Praktickou snahu mohu projevit v rámci své vlastní rodiny, párům stejného vyznání mohu snad ve své církvi doporučit dobře míněnou radou, ať se nebojí rodičovské role, že i já to s Boží pomocí zvládám. Nakonec nezbyvá, nežli se modlit a když Pán Bůh dá, i v našich podmínkách nakloní Hospodin srdce mužů k jejich ženám, rodičů ke svým dětem, a dětí ke svým rodičům a obdaří je navzájem pevnou a hlubokou vírou, ve které najdou odvahu praktikovat ji v církvi, do které nás Bůh postavil. A jestliže bude Boží vůle jiná, ať jsme tedy i nadále církví jednotlivců, vyslanců svých rodin, kterým budeme z hloubky své víry přinášet dobré poselství o tom, že věříme v dobrého Boha, který sám v sobě žije rodinným společenstvím sdílené lásky mezi Otcem, Synem a Duchem.

*Kázání o I. neděli po vánocích 27. prosince
2015 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA LEDEN

2.1.	sobota	14 hod.	bohoslužba s poděkováním za život Jaroslav Neckářové	slouží D. Frýdl
3.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
7.1.	čtvrtek	9 hod.	bohoslužba a vikariátní konference	slouží D. Frýdl
7.1.	čtvrtek	18 hod.	Milosrdenství - v rámci iniciativy 17-11 přednáší biskup Václav Malý	divadlo MANA
10.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
24.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
29.1.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	v sákrístii
31.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, kázání A. Frýdlová

Od neděle 17. ledna se konají bohoslužby v horní místnosti. Pravidelná posezení u kávy a čaje po bohoslužbách zůstávají beze změn a konají se v sákrístii. Žádáme návštěvníky bohoslužeb, aby vzhledem k prostorovému omezení v horní místnosti zaujali svá místa na bohoslužbě včas před jejím začátkem.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA
produkce: Vlasta Rydlová, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
divadlo@vrsovickedivadlo.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

MENE TEKEL - POCTA STATEČNÝM DCERÁM A SYNŮM TÉTO ZEMĚ

Projekt proti totalitě Mene Tekel vznikl jako reakce na nezájem společnosti o osud politických vězňů padesátých let, ale i na absenci výuky o tomto období ve školském systému. V letech 1948—1989 bylo z politických důvodů v naší zemi odsouzeno k nepodmíněnému trestu odnětí svobody 248 tisíc nevinných lidí. Trpěly nejen oběti politických procesů, ale také rodiny vystavené perzekuci, byly ukradeny rodové majetky, děti odloučeny od matek a otců, zpřetrhány tradiční společenské vazby a pošlapána lidská práva.

Organizátoři projektu vytvořili otevřenou platformu pro autentická svědectví, uměleckou reflexi i odbornou analýzu doby komunistické diktatury. Ve spolupráci s Konfederací politických vězňů, která se stala morálním garantem, se v roce 2007 konal první ročník festivalu, jehož název odkazuje k Bibli a proroctví o zodpovědnosti každého člověka za své činy. Mezi hlavní odborné spolupracující subjekty patří Univerzita Karlova, Ústav pro studium totalitních režimů a Národní archiv.

Festival se každoročně koná v termínu kolem neblaze proslulého data 25. února a během jednoho týdne se uskuteční zhruba třicet programů zohledňujících různorodost zájmových, sociálních a generačních skupin — výstavy, koncerty, filmové projekce, literární setkání, besedy s pamětníky, autogramiády, interaktivní programy pro školní mládež atd.

Desátý ročník bude slavnostně zahájen 22. února duchovním koncertem a vernisáží výstavního projektu v Chrámu P. Marie Sněžné a bude zakončen ekumenickou bohoslužbou v Chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha v neděli 28. února. Během festivalu mohou diváci navštívit mj. českou premiéru slovenského filmu *Stopy ve sněhu* o pašování křesťanské literatury do Československa v období nesvobody či dokumenty významného ukrajinského režiséra Olese Yanchuka. Svůj nejnovější film na festivalu představí Dzintra Geka, která se věnuje tématu deportací lotyšských občanů na Sibiř. Celodenní program 25. února začíná pietním aktem v Nerudově ulici připomenutím památného pochodu studentů na Hrad v roce 1948

a pokračuje mezinárodní konferencí v Senátu PČR. Významnou událostí bude druhý ročník předávání cen ministra kultury Dáma, Rytíř a Mecenáš české kultury v Divadle na Vinohradech osobnostem, které se ve své umělecké tvorbě ani v životě nikdy nezpronevěřily svým mravním zásadám. Finále festivalu patří každoročně rekonstrukci politického

procesu padesátých let, kterou v autentické Porotní síni Vrchního soudu na Pankráci prezentují studenti Právnické fakulty UK pod vedením režiséra Jana Řeřichy.

Jedním z cílů projektu Mene Tekel je oslovit především mladou generaci a s tímto záměrem jsou koncipovány programy pro školní mládež i širokou veřejnost. Pozornost si jistě zaslouží koncert kapely Missa, která hraje písně Karla Kryla folkově upravené pro více nástrojů. Symbolicky název kapely vychází z biblického „Ite, missa est“ čili „Jděte, jste posláni“. Koncert hudební skupiny, která má za sebou 200 vystoupení, se uskuteční v sobotu 27. února od 18 hodin v divadle MANA Náboženské obce Církve československé husitské v Praze – Vršovicích.

Daniela Řeřichová

BOŽÍ VEDENÍ

Rada starších odsouhlasila zakoupení vánočního dárku pro sestru Věru Melanovou – a to Nový zákon namluvený na CD. Sestra Věra je již několik let připoutána na lůžko v Domově důchodců v Donovalské ulici, nemůže chodit a v poslední době ji už přestává sloužit zrak. Rozhodnutí rady mi sdělil bratr farář David. Slíbil jsem, že to zařídím, a zároveň si i domluvil dovolenou. Ráno, první den mé dovolené jsem jel do Kobylis, do Domu Bible, bylo něco po deváté, když jsem vstupoval do prodejny. Žádám inzertovaný Nový zákon na CD a odpovědí mi je: nemáme! Polilo mě horko, co budu dělat, mám vybrat něco jiného? Nedal jsem se a říkám, že jsme včera do prodejny volali a bylo nám sděleno, že Nový zákon na CD na prodejně mají. Odpovědí bylo opět NEMÁME, poslední cedéčka se právě prodala. Vylíčil jsem, že se má jednat o dárek pro starou a postiženou paní, která je trvale upoutána na lůžko. Místo toho mi prodávající nabídl videonahrávku, ta by ale v tomto případě byla zbytečná, protože paní téměř nevidí. Jak se tak dohadujeme, přistoupil k nám náhle jeden z přítomných návštěvníků prodejny, byl to mladý muž, který držel za ruku malou holčičku, řekl nám, že vyslechl celý rozhovor. Byl to on, který si před malou chvílí koupil poslední z cedéček s namluveným Novým zákonem, která na prodejně měli. Prý, ať si je tedy vezmu já! Nahlas jsem děkoval Pánu Bohu a hned po tom i tomuto mladému muži. Přišel do prodejny chvíli přede mnou, koupil si cedéčka a ještě vybíral další knížku. S takto „zázračně“ získanými cedéčkami jsem hned spěchal na metro, abych je předal sestře Věře. Měla velikou radost, až se i zdráhala takový dárek převzít. Vysvětlil jsem ji, že se jedná o celý Nový zákon, který namluvili známí herci, např. Alfréd Strejček, Josef Somr a další, to všechno na celkem sedmnácti cedéčkách. Měla strach, že si to nezvládne sama spouštět, přičemž jsem ji poradil, ať se nebojí obracet na ošetřující personál, že sestry jistě rádi vypomůžou a třeba si i něco z toho poslechnou s ní. Hned jsem jim to také řekl, když přinesly na pokoj Věře oběd. Popřál jsem krásné svátky a odcházel domů s pocitem zvláštního Božího vedení.

Miroslav Svoboda

V sobotu 19. prosince 2015 se konalo v Husově sboru pohřební rozloučení s paní Jaroslavou Neckářovou. Přetiskujeme duchovní řeč faráře Davida Frýdla, která na tomto obřadu zazněla.

TANEC NA PARKETU LIDSKÉ DUŠE

Vše má svou chvíli, každá věc pod nebem má svůj čas:

Je čas rodit se a čas umírat,

čas sázet a čas sadbu vytrhat,

čas zabíjet a čas uzdravovat,

čas bořit a čas budovat,

čas plakat a čas se smát,

čas rmoutit se a čas tancovat... Kz 3, 1-4

Václave, vážení pozůstalí, smuteční hosté,

ruský literát Gorkij řekl: „Za vše, co je ve mně dobrého, vděčím knize.“ Nevím, co všechno Maxim četl, myslím, že Bible to na prvním místě nebyla, proto s jeho výrokem polemizuji a už před lety jsem ho parafrázoval do podoby: „Za vše, co je ve mně dobrého, vděčím ženě.“ Představa stejnopohlavní společnosti, ve které bychom my muži byli vydáni napospas jeden druhému, je stejně úděsná jako svět zabydlený toliko ženami. Už v řádu Božího stvoření je deklarováno, že není dobré, aby byl člověk sám, a proto doplnil Bůh muži to, co mu, schází, ženou, a to, co chybí ženě, nalézá žena v muži. Jenom Hospodin a nejbližší rodina ví, kolik mi toho dnes a denně chybí, a že to je pokaždé manželka, na kterou se obracím, aby mi pomohla najít nebo doplnit to, čeho se mi nedostává – a naopak. Z toho, co jsi mi, Vašku, o Jarce řekl, jsem seznal, že i ve vašem vztahu to bylo podobné. Tvoje žena ti byla oporou, statečnou a trpělivou souputnicí. Počítám-li dobře, tak od památného Silvestru 1965, který byl počátečním mezníkem vašeho vztahu, letos uplyne 50 let. Z vlastní zkušenosti vím, co takový Silvestr může pro zamilovaný pár znamenat – my jsme si z něj odnesli nejstaršího syna, ty jeden vztah trvajících padesát let, čímž ses bezesporu stal v českém šoubyznysu unikátem. Bulvár si na tobě opakovaně vy-
lamuje zuby, a ve své honbě za pikantériemi a senzačními odhaleními musí vařit z vody. Já si taky lámal hlavu, jak jsi jako Zlaté dítě mohl obstát vedle takových žen, jakými byly Marta s Helenou, ale tys to s nimi dal umělecky dohromady už zprubovaný a zakotvený ve vztahu s osudovou ženou svého života, Jarkou Žlábkovou. Chodil ses na ni dívat jako na primabalerínu Tylova divadla v Plzni, ona na tebe do Alfý. Měl jsi ženu tanečnicí, která ve svém oboru byla extratřídou. Řekl jsi mi o ní: „život prožila na špičkách.“ Labutí tanec, který diváky dojíká svou až nadpozemskou lehkostí je přitom vyvážený neskutečnou dřinou, do které musí člověk vložit mimořádnou sílu. Je obdivuhodné, kolik jí v útlém a křehkém těle tvé ženy bylo – na rozdávání: po léta divákům v hledištích celé Evropy, desítky let generacím tanečníků a tanečnic na Pražské konzervatoři, tobě,

jako jejímu muži v neméně exponované profesi, rodině, pro kterou byla oporou ve své starostlivé péči. Když jsi ztrácel slova z úst, byla to ona, která ti rozmluvila, abys zbytek života strávil v tiché zamlklosti a další svou sílu vložila do tvého rozmluvení v každodenní domácí konverzaci. Co jí také zbývalo? Mít tichou domácnost se zpěvákem, který vyprodával haly, není žádná výhra! Zbytek své síly pak vložila do zápasu s vlastním těžkým onemocněním, kdy se vaše role obrátily a najednou ona sama byla tím, kdo je nucen přijímat pomoc druhých. I přesto nesla statečně a trpělivě svůj úděl až do chvíle, kdy už dál nebylo z čeho brát. Všechnu svou sílu rozdala a další už nebylo kde nabrat. Když Bible vypočítává délku lidského života, moudře hovoří o tom, že „počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát.“ Jarčin život se naplnil přesně uprostřed

tohoto rozpětí. Přestože poslední její rok, byl pro ni tím nejtěžším, odešla v plnosti svého času, doprovázená láskou, účastí i modlitbami svých blízkých. To, že ne vždycky Bůh vyslyší modlitby podle našich představ, neznamená, že by byl k našemu volání lhostejným. Všechno koná pro naši spásu a další život Jarky už neměl být v pokračující bolesti, bezmoci a odkázanosti na druhé, milosrdný Hospodin před ní otevřel novou scénu, povolal ji na prkna, která neznamenají svět, ale nebe. Dlouho jsem přemýšlel, jaký duchovní obraz zvolit, tak, abych se trefil do životního příběhu Jaroslavy Neckářové, rozené Žlábkové,

a pomohl vám vyrovnat se s tím, co nastalo. Ač farář a studovaný teolog, byl jsem bezradný. Byla to moje žena, která jako už tolikrát mi pomohla doplnit to, co mi schází. Před lety, ještě jako studentka v anglické Cambridge, napsala svou úvahu o tanečních krocích, a já se teď o ni s vámi podělím:

Do kostela většinou chodíme proto, abychom prožili něco z té „jiné“ přítomnosti. Zaslechli Boží hlas, zahlédli kousek nebe. Uslyšíme-li Boží zavolání, snažíme se na něj odpovědět, říci Bohu své ANO. Je to stejné, jako když posloucháme hudbu a chceme na ni odpovědět celou svou bytostí. Jak to ale udělat, neumíme-li tančit, neznáme-li taneční kroky? Jen kroužíme kolem melodie a obcházíme jednotlivé tóny. Občas se nám sice může podařit chytit se rytmu, ale do melodie nemůžeme plně vstoupit, plně do ní proniknout. Známe-li však taneční kroky a necháme se jimi unášet, tyto kroky nám pomáhají hudbu procítit, stát se její součástí. Taneční kroky jsou naši odpovědi na udaný tón.

Jsme-li v kostele, pak jednotlivé liturgické kroky jsou takovou odpovědí na Boží hlas. Jsou to taneční kroky lidské duše, kterými odpovídá na Boží zavolání. Rozepsány do notové osnovy zpěvníku, mohou se snad jevit nudnými, stejně jako taneční kroky rozepsané na papíře. Teprve až v praxi, rozepsány do osnovy duchovního života každého křesťana, mohou potvrdit svůj pravidelný rytmus, své přesné zasazení do melodie Božího hlasu. A pakliže liturgie spojuje pokolení minulá, přítomná i budoucí, ti všichni shromáždění před Boží tváří, živí i mrtví, tančí společně k Boží oslavě. Je to obraz z Knihy Zjevení 19:7 – církev ozdobená jako nevěsta tančící se svým ženichem na svatbě Beránkově.

A kdo je tím tanečním mistrem, od kterého bychom se měli učit jednotlivým krokům duchovního života? Kristus, On zná nejlépe jednotlivé tóny Boží skladby. Sám tento taneční mistr, jemuž celý svět leží u nohou, přichází pro každého z nás, a vyzývá nás k tanci, jedinečnému StarDance na parketu lidského srdce. Vybral si nás za své taneční partnery, nás nemotorné, těžkopádné, odmítané, abychom spolu s ním mohli zvítězit. Abychom jednou, každý z nás, až přijde to naše závěrečné životní finále, mohli vyhrát cenu nejvyšší – Vzkříšení a život věčný.

Tolik moje žena, vděčím ji za hodně, stejně jako ty, Vašku, té své. Bolí to, ale zkusme tu bolest pochopit jako porodní bolest nového života, kde už nebude žalu, nářku, ani bolesti, neboť co bylo, pominulo.

Měl jsi výsadu, Vašku, být ji nablízku, doprovázet ji celých těch společných padesát let. Teď ji ale garde nabídl taneční mistr nad mistry. Jeho pozvání nelze odmítnout, protože on uvedl do tance celý svět, dávno před tím, než jsme se my narodili. A jak ven z té bolesti a smutku? Na to si přeci odpovídáš ty sám, Václave:

„Přiznej všechno, co tě trápí,
jen pojď blíž s tou modlitbou,
horké slzy křídla zkrápí, jsou s námi,
už cítím, že andělé s námi jsou...“

David Frýdl

RADA STARŠÍCH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 18. 12. 2015

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně 208 a modlitbami členů RS.

Aktuální stav účtů ke dni 18. 12. 2015. Banka: 50.628,90 Kč, pokladna: 22.973 Kč. RS bere na vědomí.

Bratr farář předložil RS předběžný stav hospodaření NO ke dni 25. 11. 2015 (viz výsledovka). Náklady: 1.105.415,66 Kč

Výnosy: 2.272.196,00 Kč

Účetní zisk: 1.166.780,34 Kč

Za účetní období se předpokládá platba daně z příjmu ve výši cca 160.000 Kč. RS bere na vědomí.

Pojišťovna Allianz, a.s. vzala na vědomí výpověď pojistné smlouvy k datu 31. 12. 2015.

Výběr nového pojistitele zadala RS u firmy Fincentrum a.s., která zpracovala nabídky jednotlivých pojišťoven a předložila RS Přehled kalkulací pojištění s doporučením uzavřít novou pojistnou smlouvu u Pojišťovny VZP (viz příloha).

Schváleno: Ano

Bratr O. Nováček předložil RS Přehled finanční kalkulace pronájmu tiskáren Canon a Konica Minolta (viz příloha), ve kterém porovnal nabídky jednotlivých firem a doporučuje pořídit tiskárnu Canon C3325i formou měsíčního pronájmu se zajištěním kompletního servisu u firmy COPY SERVIS spol. s r.o. Pronájem je stanoven na 36 měsíců s pravidelnou měsíční splátkou 2.789 Kč s DPH.

RS rozhodla o pořízení dárku (audio Bible) pro sestru Melanovou, kterou pravidelně navštěvují členové našeho sboru v Domově pro seniory v Praze 4-Chodově. Schváleno: Ano

Bratr farář informoval RS o konání pohřbu manželky Václava Neckáře Jaroslavy v našem sboru dne 19. 12. 2015. Pohřeb proběhne v uzavřeném kruhu rodiny. Dne 2. 1. 2016 se následně uskuteční vzpomínková bohoslužba pro veřejnost. RS bere na vědomí

Bratr farář předložil RS Přehled akcí Divadla Mana leden-listopad 2015 (viz příloha).

RS bere na vědomí.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farní úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.